

Sygn. akt IV K 352/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Gierula

Protokolant: Monika Kurek

w obecności oskarżyciela publicznego: Jolanty Zając

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 2 sierpnia 2017 r., 29 września 2017 r., 8 listopada 2017 r. i 8 grudnia 2017 r.

sprawy: **O. P.**

syna L. i M.

ur. (...) w miejscowości P. (U.)

oskarżonego o to, że:

będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą przy Al. (...) (...) w W., w dniu 10.12.2015 r. w lokalu (...) usytuowanym przy ul. (...) w W., bez wymaganego zezwolenia urządził gry na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201 poz. 1540 z późn. zm.), tj. na automatach do gier: H. S. ozn. cyfrą 1, H. S. P. ozn. cyfrą 2, E. S. ozn. cyfrą 3, H. S. P. ozn. cyfrą 4, L. ozn. cyfrą 5 oraz H. S. P. ozn. cyfrą 6, nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna gry, wbrew art. 14 ust. 1 wymienionej ustawy,

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s.

orzeka:

I. oskarżonego **O. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. skazuje go na karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 zł (siedemdziesiąt złotych);

II. na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzeka przepadek dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 (k. 41) pod poz. 1-23, przy czym dowodów rzeczowych z poz. 1-22 – poprzez zniszczenie, dowodu rzeczowego z poz. 23 - poprzez przekazanie do Narodowego Banku Polskiego;

III. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. U. kwotę 936 zł (dziewięćset trzydzieści sześć złotych) wraz z należnym podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia za pełnioną z urzędu obronę oskarżonego;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu kosztów sądowych w całości, w tym od opłaty.

Sygn. akt IV K 352/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 lipca 2014 r. (...) (...) wydał Zaproszenie dla O. P., obywatela Ukrainy, do Polski, zaś osobą zapraszającą była A. M. (1). O. P. zna język polski w stopniu pozwalającym na komunikację w tym języku.

(...) Sp. z o.o. rozpoczęła działalność w dniu 14 stycznia 2010 r. Początkowo jedynym wspólnikiem i członkiem zarządu spółki był J. P.. W dniu 3 października 2014 r. nastąpiła zmiana umowy spółki i nabycie całości jej udziałów (tj. 400 udziałów o łącznej wartości 200.000 zł) przez O. P., który został również prezesem jej zarządu. W skład zarządu spółki nie wchodziły inne osoby. Prokurentem spółki pozostał M. W.. Siedziba spółki mieściła się przy Al. (...) (...) w W.. Usługi księgowe na rzecz (...) Sp. z o.o. świadczyło Biuro (...).

Firma (...) zawarła w dniu 1 lutego 2015 r. umowę najmu lokalu o powierzchni 51,28 m.kw. przy ul. (...) lokal nr (...) w W. z L. K. – właścicielem przedmiotowego lokalu. Ustalono czynsz w wysokości 1.220 zł wraz z podatkiem VAT, tj. 1.500 zł miesięcznie. Umowę najmu w imieniu firmy (...) podpisał P. S. na podstawie pełnomocnictwa udzielonego mu przez prezesa zarządu spółki O. P.. Lokal został udostępniony najemcy w stanie bez jakiegokolwiek wyposażenia. Klucze do lokalu P. S. otrzymał od L. K. i przekazał je O. P..

W lokalu tym oznaczonym szyldem (...) firma (...) umieściła należące do niej automaty do gier i urządziła gry na automatach do gier: H. S. ozn. cyfrą 1, H. S. P. ozn. cyfrą 2, E. S. ozn. cyfrą 3, H. S. P. ozn. cyfrą 4, L. ozn. cyfrą 5 oraz H. S. P. ozn. cyfrą 6. Gra na tych automatach miała charakter losowy. O układzie symboli na zatrzymywanych bębnach automatów, tj. ewentualnej wygranej lub nie, decydował algorytm zawarty w programach automatów, a nie gracz. Gracz nie miał możliwości zatrzymania zmieniających się symboli na bębnach w najlepszym dla siebie ustawieniu, a w związku z tym nie mógł zdecydować o wysokości wygranej. Gry przeprowadzane były w celach komercyjnych, automat wymagał zasilenia środkami pieniężnymi.

O. P. nie uzyskał dla spółki wymaganego zezwolenia na urządzenie gier na automatach, S. nie posiadała również koncesji na prowadzenie kasyna gry.

Należności z tytułu umowy najmu przedmiotowego lokalu P. S. otrzymywał od O. P., a potem przekazywał je właścicielowi lokalu – L. K.. Z kolei L. K. wystawiał spółce (...) faktury opiewające na wynajem lokalu, które P. S. przekazywał O. P.. Z tytułu pośrednictwa przy przekazywaniu należności i faktur P. S. otrzymywał kwoty 50 – 100 zł. O. P. przekazał również P. S. telefon na kartę, za pośrednictwem którego kontaktował się z nim. Współpraca pomiędzy O. P. a P. S. trwała do początku 2016 r.

W imieniu spółki umowy m.in. z wynajmującymi lokale czy dostawcami mediów podpisywał również jej prokurent M. W.. M. W. raz spotkał się z O. P., następnie kontaktował się z nim telefonicznie lub za pośrednictwem innych wskazanych przez niego osób.

Ze spółką (...) współpracował również A. M. (2), który poznał O. P. poprzez P. S.. Współpraca polegała na dostarczaniu dokumentów otrzymywanych od O. P. we wskazane przez niego miejsca, w tym do biura księgowego. O. P. przekazał A. M. (2) telefon do kontaktów z nim, co następowało z częstotliwością około dwa razy w miesiącu. Za wykonywane usługi (...) otrzymywał od O. P. wynagrodzenie przy każdym spotkaniu. Ich współpraca zakończyła się w 2016 roku.

W dniu 10 grudnia 2015 r. funkcjonariusze Urzędu Celnego przeprowadzili przeszukanie lokalu (...) przy ul. (...) i ujawnili m.in. automaty do gier: H. S. ozn. cyfrą 1, H. S. P. ozn. cyfrą 2, E. S. ozn. cyfrą 3, H. S. P. ozn. cyfrą 4, L. ozn. cyfrą 5 oraz H. S. P. ozn. cyfrą 6, a także urządzenie do wpłaty lub wypłaty polskich pieniędzy obiegowych, a nadto pieniądze w kwocie 7.610 zł. Ww. automaty i pieniądze zostały zatrzymane, zaś w dniu 14 grudnia 2015 r. wszczęto dochodzenie w sprawie o czyn z art. 107 § 1 k.k.s.

Do M. W. zadzwonił wówczas O. P. z prośbą o powzięcie informacji, czego dotyczy postępowanie. Na jego prośbę M. W. rozmawiał w tej sprawie z pracownikami Urzędu Celnego II i uzyskał sygnaturę prowadzonej sprawy. Następnie,

na prośbę O. P., uzyskane informacje przekazał kancelarii prawnej zajmującej się obsługą spraw spółki. M. W. prosił również O. P., aby został odwołany z funkcji prokurenta spółki, co jednak nie nastąpiło. W pierwszym kwartale 2016 r. O. P. przestał odbierać połączenia telefoniczne od M. W..

Umowa najmu lokalu przy ul. (...) w W. została rozwiązana przez L. K. w dniu 6 marca 2017 r. Właściciel lokalu nie był zadowolony z rodzaju działalności prowadzonej w nim przez firmę (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania świadków L. K. (k. 90, 303), częściowo P. S. (k. 304-305, k. 98), A. M. (1) (k. 249), M. W. (k. 161-162, k. 315-317), E. G. (k. 336), A. M. (2) (k. 351-353) oraz dowodów z dokumentów: protokołu przeszukania (k. 6-9), pokwitowań (k. 10, 11, 13, 14, 46-51), spisu i opisu rzeczy (k. 12), protokołów eksperymentu procesowego (k. 19-21, 23-26), protokołów oględzin rzeczy wraz z fotografiami (k. 27-32, 33-40, 215-226), odpisów z KRS (k. 58-59, k. 103-105, k. 124-127), pisma z dnia 9 marca 2016 r. (k. 67), umowy najmu lokalu użytkowego (k. 68-69), pisma wraz z pełnomocnictwem (k. 80-81), wydruku o firmie (...) z money.pl (k. 116), pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego (k. 122), pełnomocnictwa (k. 128), pisma z dnia 3 sierpnia 2016 r. (k. 137), wzoru podpisu (k. 143), pisma Urzędu do Spraw Cudzoziemców wraz z Zaproszeniem dla O. P. (k. 237-238).

Oskarżony O. P. nie został przesłuchany w tej sprawie, zaś postępowanie toczyło się w trybie przepisów obowiązujących w stosunku do nieobecnych.

Sąd zważył, co następuje.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania przesłuchanego w charakterze świadka L. K., albowiem były konsekwentne, szczerze i logiczne. Sąd nie znalazł jakichkolwiek powodów, aby odmówić im wiary. Świadek był osobą w pełni bezstronną, nie znał oskarżonego i nie miał żadnych powodów, aby składać zeznania niezgodne ze stanem faktycznym.

Sąd uznał za wiarygodne w części zeznania świadka P. S.. Przede wszystkim zeznania, które składał świadek na etapie postępowania przygotowawczego i sądowego, znacznie się różniły. Sąd obdarzył wiarą te zeznania świadka, które złożył przed organem podatkowym, albowiem zawierały większą ilość szczegółów oraz składane były w bliższym czasie od zdarzeń, których dotyczyło niniejsze postępowanie. Natomiast zeznania świadka składane przed Sądem należało ocenić jako pokretnie. Świadek powoływał się głównie na swoją niepamięć i choć potwierdził składane wcześniej zeznania, to jednak próbował swoją wiedzę umniejszać. Wskazał również, że przy przesłuchaniu towarzyszył mu pełnomocnik adw. P. U., którego miał znaleźć w Internecie. Sąd nie obdarzył wiarą tego twierdzenia, albowiem ten sam pełnomocnik reprezentował firmę (...), stąd trudno uznać, iż przy tak znacznej liczbie adwokatów (...) P. S. przypadkowo znalazł w Internecie tego samego, który reprezentował firmę (...). W ocenie Sądu, P. S. dysponował wiedzą rozleglejszą niż to zaprezentował, zwłaszcza przesłuchany przed Sądem.

Niewiele wniosły do sprawy zeznania świadka A. M. (1) (k. 249), która jedynie potwierdziła, iż na prośbę innej osoby przesłała zaproszenie do Polski dla O. P.. Sąd nie znalazł podstaw, aby te zeznania kwestionować, tym bardziej, iż odpowiadają dowodowi z dokumentu w postaci pisma Urzędu do Spraw Cudzoziemców wraz z Zaproszeniem.

Zeznania świadka M. W. Sąd uznał za wiarygodne, przy czym zeznania, które składał świadek na etapie postępowania przygotowawczego i sądowego, nieznacznie różniły się od siebie. W ocenie Sądu, powyższe nie było jednak wynikiem złej woli, lecz naturalnego procesu zapominania. Sąd obdarzył wiarą w szczególności te zeznania świadka, które ten złożył przed organem podatkowym, albowiem zawierały większą ilość szczegółów oraz składane były w bliższym czasie od zdarzeń, których dotyczyło niniejsze postępowanie. Ponadto te zeznania świadka były zgodne z zeznaniami P. S. składanymi przez niego w toku postępowania przygotowawczego. Należy zwłaszcza zauważyć, iż obaj wskazali, że ich kontakt z O. P. zakończył się w pierwszym kwartale 2016 roku. Sąd zważył, iż świadek złożył logiczne i szczerze zeznania, wyjaśniając, dlaczego doszło do jego współpracy z O. P., co uzasadniał swoją trudną sytuacją osobistą w tamtym okresie czasu.

Zeznania świadka E. G. były wiarygodne, albowiem cechowała je logika i rzeczowość, zaś świadek, będąca właścicielką biura rachunkowego, które prowadziło księgowość spółki, jest osobą bezstronną i nie miała żadnych powodów, aby

składać zeznania sprzeczne ze stanem faktycznym. Jednocześnie jednak świadek nigdy nie spotkała się z O. P., dysponowała jedynie przypuszczeniami, iż spółka zajmuje się prowadzeniem gier na automatach, stąd jej zeznania nie wniosły wiele do sprawy.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania świadka A. M. (2), który złożył szczere i logiczne zeznania. Za wiarygodnością zeznań świadka przemawia również ich zgodność z zeznaniami M. W. i P. S., w szczególności tymi, które świadek ten złożył w trakcie postępowania przygotowawczego. W ocenie Sądu zeznania tych osób wzajemnie się uzupełniały i pozwoliły ustalić sposób, w jaki oskarżony prowadził działalność, zaś w szczególności to, że pragnął nie ujawniać swojej osoby w relacjach z najemcami, urzędami czy księgową, w istocie jednak zajmując się sprawami spółki (...).

Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego, to jest dowodów z dokumentów, Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego, nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W świetle tak ukształtowanego materiału dowodowego zebranego w trakcie postępowania, Sąd uznał, iż okoliczności czynu i wina oskarżonego O. P. odnośnie zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu nie budzą wątpliwości i uznał, że swoim zachowaniem wypełnił on znamiona czynu z art. 107 § 1 k.k.s.

Przepis art. 107 § 1 k.k.s. penalizuje zachowanie podatnika, który wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urządza lub prowadzi gry hazardowe. Naruszając porządek prawny w zakresie urządzania i prowadzenia gier i zakładów wzajemnych, sprawca godzi w interes finansów publicznych oraz monopol państwa w tej sferze. Artykuł 3 ustawy o grach hazardowych wyraźnie stanowi, że urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w tej ustawie. Pojęcia określające przedmioty czynności wykonawczych, w tym gra na automacie, której dotyczy niniejsze postępowanie, wywodzą się z ustawy o grach hazardowych (art. 2 ust. 3 i 5). Grami na automatach są zatem gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych oraz gry odpowiadające zasadom gier na automatach urządzone przez sieć Internet o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości. Ponadto grami na automatach są także gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, oraz gry odpowiadające zasadom gier na automatach urządzone przez sieć Internet organizowane w celach komercyjnych, w których grający nie ma możliwości uzyskania wygranej pieniężnej lub rzeczowej, ale gra ma charakter losowy.

W niniejszej sprawie nie budziło żadnych wątpliwości, iż gry urządzone na automatach przez (...) Sp. z o.o. w lokalu V. (...) przy ul. (...) w W. zawierały element losowości. O układzie symboli na zatrzymywanych bębnach automatów, tj. ewentualnej wygranej lub nie, decydował bowiem algorytm zawarty w programach automatów, a nie gracz. Gracz nie miał możliwości zatrzymania zmieniających się symboli na bębnach w najlepszym dla siebie ustawieniu, a w związku z tym nie mógł zdecydować o wysokości wygranej. Powyższe stwierdzili funkcjonariusze Urzędu Celnego w trakcie przeprowadzanych eksperymentów procesowych.

Czynność sprawcza została w art. 107 § 1 k.k.s. określona jako "urządzenie" lub "prowadzenie" określonych w tym przepisie gier lub zakładów wzajemnych wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Niektórzy autorzy twierdzą, że "urządzenie" gry lub zakładu wzajemnego jest pojęciem węższym od ich "prowadzenia", gdyż to ostatnie obejmuje także takie działania, jak ustalanie zasad oraz systemu danej gry czy też wysokości wygranej (tak: Prusak, Kodeks, t. II, s. 773–774). Zdaniem innych autorów jest odwrotnie, tzn. zakres pojęcia "urządza" jest szerszy od "prowadzi", albowiem pod pojęciem "urządzania" należy rozumieć układanie systemu gry czy określanie wysokości wygranych, podobnie jak wynajęcie i przystosowanie lokalu, zatrudnienie i przeszkolenie pracowników, organizowanie gry itp. Natomiast "prowadzenie" gry jest pojęciem węższym, ograniczonym zazwyczaj do wykonywania bezpośrednich czynności przy grze (tak Kotowski, Kurzępa, Komentarz, 2007, s. 450).

Niezależnie od powyższych różnic doktrynalnych należy zauważyć, iż firma (...), której oskarżony był prezesem i zarazem jedynym członkiem zarządu, niewątpliwie wynajęła i przystosowała lokal przy ul. (...) w W., który przejęła

w stanie bez żadnego wyposażenia, a także zajmowała się organizowaniem gier na automatach. Powyższe wypełnia znamiona pojęcia „urządzania” gier na automatach.

Do znamion ustawowych deliktu skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. należy także działanie wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Wyraźnie więc widać subsydiarność komentowanego przepisu wobec art. 3 ustawy o grach hazardowych, według którego urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych, gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie. Pierwszą z tych zasad wyraża bezpośrednio przepis art. 5 ust. 1 ustawy o grach hazardowych – jest to zasada monopolu państwa w zakresie gier liczbowych, loterii pieniężnych i gry telebingo. Kolejne przepisy art. 6, 7 i następne, w szczególności rozdział 2, regulują dalsze zasady. I tak, stosownie do art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości i gier na automatach może być prowadzona po uzyskaniu koncesji na kasyno gry, z zastrzeżeniem art. 5 ust. 1 i 1b oraz art. 6a ust. 2. Zgodnie natomiast z art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, urządzenie gier cylindrycznych, gier w karty, w tym turniejów gry w pokera, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gier na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy, z wyjątkiem ust. 4 i 5.

W niniejszej sprawie gry na automatach prowadzone były wbrew zasadom opisanym w powołanym przepisie, to jest w miejscu, dla którego nie uzyskano koncesji na prowadzenie kasyna gry.

Sądowi znane są rozbieżności co do charakteru przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych – tzn. co do tego, czy stanowią one tzw. przepisy techniczne w rozumieniu do niedawna jeszcze obowiązującej dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 22.6.1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, a jeżeli stanowią one „przepisy techniczne” w rozumieniu tego aktu prawnego, to czy wobec faktu (bezsprzecznie) nienotyfikowania tych przepisów KE sądy karne w sprawach o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 KKS lub o wykroczenie skarbowe z art. 107 § 4 KKS są uprawnione na podstawie art. 91 ust. 3 Konstytucji RP do odmowy ich stosowania jako niezgodnych z prawem unijnym.

W ocenie Sądu, wobec daty popełnienia zarzucanego czynu, w obecnym stanie prawnym, to jest obowiązującym po 3 września 2015 roku, należy uznać zakaz urządzania gier na automatach poza kasynami gry za skuteczny i obowiązujący. Sąd zważył bowiem, iż tekst ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych we wskazanym zakresie, a więc także uwzględniającym obecne brzmienie art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych został notyfikowany Komisji Europejskiej zgodnie z obowiązującymi przepisami (nr powiadomienia (...)). Podkreślić także należy, iż aktualne brzmienie przepisu art. 14 ust. 1 ww. ustawy w niewielkim stopniu odbiega od dotychczasowej treści przepisu i potwierdza, iż urządzenie wymienionych w tym przepisie gier, w tym gier na automatach, dozwolone jest wyłącznie w kasynach gry. W ocenie Sądu, w obecnym stanie prawnym, w związku z dokonaną notyfikacją, brak jest podstaw do uznania, iż przepis art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie ma mocy obowiązującej w polskim porządku prawnym.

Za skuteczny uznać należy również przepis art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, „takie przepisy, które uzależniają prowadzenie działalności w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach od uzyskania koncesji na prowadzenie kasyna gry, nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu art. 3 pkt 1 dyrektywy 98/34, ponieważ nie odnoszą się one do produktu lub jego opakowania jako takich i nie określają wymaganych cech produktu. Następnie przepisy te nie zaliczają się do kategorii „zasad dotyczących usług” społeczeństwa informacyjnego w rozumieniu art. 1 pkt 5 dyrektywy 98/34, ponieważ nie dotyczą „usług społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu art. 1 pkt 2 tej dyrektywy. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przepisy krajowe, które ograniczają się do ustanowienia warunków zakładania przedsiębiorstw lub świadczenia usług przez przedsiębiorstwa, jak na przykład przepisy poddające wykonywanie jakiegokolwiek rodzaju działalności zawodowej uprzedniemu uzyskaniu zezwolenia, nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34. W konsekwencji Trybunał Sprawiedliwości UE przyjął, że

przepis taki jak art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie stanowi przepisu technicznego w rozumieniu dyrektywy 98/34 (tak: wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., Ince, C-336/14, EU:C:2016:72, pkt 76).

Ponadto należy odnotować, że stosownie do art. 9 § 3 k.k.s., jak sprawca odpowiada także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej. Podkreślić należy, iż pojęcie "zajmowanie się sprawami gospodarczymi w szczególności finansowymi osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej" można rozumieć podobnie jak określenie "zajmowanie się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą osoby fizycznej, prawnej albo jednostki organizacyjnej nie mającej osobowości prawnej," użyte w art. 296 k.k. (przestępstwo niegospodarności). Zajmowanie się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą obejmuje podejmowanie takich czynności jak: zarządzanie mieniem czy zawieranie umów, w wykonaniu których następuje przeniesienie własności, obciążenie majątku, zniesienie obowiązków lub przyjęcie zobowiązań obciążających majątek mocodawcy albo zawieranie ugody sądowej. Zajmowanie się sprawami gospodarczymi osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej jest pojmowane szeroko. Może wynikać wprost z przepisu prawa albo z decyzji właściwego organu czy też z umowy oraz nawet z faktycznego wykonywania czynności składających się na zajmowanie się sprawami gospodarczymi innego podmiotu na podstawie odrębnych przepisów prawa." (Feliks Prusak, Komentarz do art. 9 kodeksu karnego skarbowego (Dz.U.99.83.930), [w:] F. Prusak, Kodeks karny skarbowy. Komentarz. Tom I (art. 1-53). Zakamycze, 2006).

Zgromadzony materiał dowodowy potwierdza, że O. P. pełniąc funkcję Prezesa Zarządu (...) sp. z o.o. zdawał sobie sprawę i akceptował to, że (...) Sp. z o.o. bez wymaganego zezwolenia urządzi gry na automatach do gier, nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna gry, wbrew art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych.

O. P. w dacie czynu nie tylko był prezesem zarządu spółki, uprawnionym do jej samodzielnej reprezentacji, ale i jedynym jej współnikiem, co wprost wynika z odpisu z KRS spółki (...). Oskarżony co prawda poczynił szereg starań, aby dla organów państwa, wynajmujących spółce lokale czy księgowej pozostać niewidoczny, jednak znał język polski w stopniu komunikatywnym i zajmował się prowadzeniem spraw spółki. Czynił to co prawda w znacznym zakresie za pośrednictwem innych osób, w tym A. M. (2), M. W. i P. S., lecz byli oni jedynie wykonawcami faktycznych czynności zleconych im przez oskarżonego. To O. P. udzielał pełnomocnictw, kontaktował się z ww. osobami telefonicznie i osobiście oraz płacił za ich usługi wykonane na rzecz spółki. Co więcej interesował się sprawami spółki, o czym świadczy okoliczność, iż zlecił M. W. zajęcie się sprawą, jak tylko organy Urzędu Celnego dokonały zatrzymania automatów do gier.

W ocenie Sądu oskarżony miał świadomość, iż działając jako prezes zarządu spółki, która prowadzi działalność koncesjonowaną bez wymaganego zezwolenia, narusza przepisy ustawy karnej. W dacie czynu, to jest w dniu 10 grudnia 2015 r., kwestia obowiązku posiadania zezwolenia na prowadzenie tego typu działalności była wielokrotnie podnoszona w środkach masowego przekazu o zasięgu ogólnopolskim. Niezależnie od powyższego, osoba, która zamierzała zająć się prowadzeniem tego typu działalności, była zobowiązana kwestię tę szczegółowo zbadać przed jej rozpoczęciem.

Swoim zachowaniem O. P. wypełnił zatem ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował dotychczasową niekaralność oskarżonego.

W sprawie nie zaistniały okoliczności obciążające.

Z uwagi na powyższe Sąd zdecydował, iż kara 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 70 zł, będzie wystarczająca i osiągnie swoje cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej.

Zgodnie z brzemieniem art. 30 § 5 k.k.s. Sąd orzekł przepadek zatrzymanych dowodów rzeczowych.

O kosztach sądowych Sąd orzekł zgodnie z brzmieniem art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.